

 HARLEQUIN®

HISTORICKÁ
ROMANCE

HELEN
DICKSONOVÁ

Sázka o dámu

HELEN DICKSONOVÁ

SÁZKA O DÁMU

PŘEKLAD

ZUZANA ŠRÁMKOVÁ

Milá čtenářko,

říká se, že jen opravdu silní muži snesou vedle sebe silnou partnerku. Platí to dnes, a ještě o něco více to bylo náročné pro muže v 19. století. Avšak jen ten, kdo sám prošel nějakými zkouškami a zocelil se v nelehkých situacích pak může sám ocenit houževnatost, odhodlání a sílu toho druhého. Tak se nelze divit bývalému důstojníkovi, lordu Maximovi v povídce Sáзка o dámě, že je konsternován svou sousedkou lady Evou, která je nejen krásná, ale i nesmírně pracovitá, samostatná a odhodlaná zvelebovat hospodářství pro svého osiřelého synka.

Ve druhé romanci, která je zároveň prvním dílem minisérie Pokrokové mladé dámy a jež nese název Slečna Emma a lev salónů si můžete přečíst, jak se dívka z vyšší společnosti zapálená pro politiku a zlepšování světa sblížila se zdánlivě povrchním a plytkým lvem salónů. To, že Emma pod maskou dandyho odhalila muže s mnoha dobrými vlastnostmi a ostrovtípem, který se nakonec po jejím příkladu rozhodl jít vlastní cestou, je natolik sblížilo, až se z nich stali milenci a nakonec i manželé.

Přeju Vám krásné čtenářské zážitky.

S láskou

Váš Harlequin

Helen Dicksonová

SÁZKA O DÁMU

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

The Earl's Wager for a Lady

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2022

Překlad:

Zuzana Šrámková

Odpovědný redaktor:

Bohdana Hyřhová

© 2022 by Helen Dickson

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-673-0 (EPUB)

ISBN: 978-83-8342-674-7 (MOBI)

ISBN: 978-83-8342-675-4 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Surrey, 1810

Evu čekal další náročný den. S širokým slaměným kloboukem, který ji chránil před sluncem a zakrýval jí vlasy barvy zralého obilí, a v chrpově modrých šatech, které už zažily mnohem lepší časy, vyšla z domu a zamířila na pole za oplocením okolo Grange, krásného starého domu obklopeného majestátními jilmy. Východ slunce na blankytně modrém nebi omýval krajinu nazlátlým světlem. Nad polem se vznášeli skřivani a na pozadí zlatavého obilí se skvěly karmínové květy vlčích máků.

Eva se zhluboka nadechla, zastavila se a chvíli jen vnímala vše kolem sebe. Tohle byla její oblíbená denní doba, plná klidu a míru, kterou brzy naruší celodenní dřina. Musí stihnout sklidit úrodu, než se zkaží počasí.

Ticho náhle prořízl výstřel. K obloze se vzneslo hejno ptáků zuřivě mávajících křídly a skřehotajících, jako by se hněvalo, že je někdo vyrušil. Eva se polekaně rozběhla k místu, odkud se ozval výstřel, a dostala se až na cestu vinoucí se hustým lesem. Zadýchaná se zastavila a rozhlížela se kolem. Zamrazilo ji, když na rosou poseté trávě spatřila muže, jemuž z rány na

rameni vytékala krev. Jeho vyděšený kůň stál a třásl se opodál, ale její pozornost nejvíce upoutal bratr Robert stojící ještě o kus dál s puškou v ruce, v mladé tváři výraz plný hrůzy.

„Roberte! Co jsi to udělal?“

„Nic jsem neudělal. Byl jsem na lovu zajíců a... Je mrtvý?“

zeptal se třaslavě.

Eva okamžitě vyrazila vpřed a padla na kolena vedle nehybného muže. Položila mu dlaň na kabát a s úlevou vydechla, když ucítila, jak se mu hrud' opakovaně zvedá a klesá.

„Ne, díky bohu, ještě dýchá.“

„To je tedy úleva,“ pronesl muž, otevřel oči a pohlédl jí do tváře.

Eva leknutím přepadla na záda a zírala na něj, neschopná na okamžik pochopit, co se právě stalo. Mužův hlas zněl pevně a jistě, jako hlas někoho, kdo je zvyklý poroučet. Tvář měl pohlednou, s ostře řezanými rysy a výrazem, který působil lehkomyšlně, čelist tvrdou, nekompromisně hranatou, tmavé obočí ladně zvlněné a rty sice přísné, ale smyslné. Jeho šaty byly i pod nánosem prachu na první pohled té nejlepší kvality, ušité některým z předních londýnských krejčích.

Takže je dost daleko od domova, napadlo Evu.

Při pádu ztratil klobouk, takže měl vlasy rozčuchané a prozářené světlem slunečních paprsků pronikajících listovím. Eva pohlédla do křišťálově jiskřících očí pod černým obočím. Měly stříbrošedý nádech a byly plné života.

„Jste zraněný,“ vypravila ze sebe konečně a pohled jí zalétl k mužovu rameni, kde se na kvalitní látce kabátu zvětšovala tmavá skvrna. „Doufejme, že to není vážné.“

Muž se s obtížemi zvedl a zavrával, když mu ramenem projela pronikavá bolest. Podepřel se o statný kmen stromu, zavřel oči, opřel si o něj hlavu a ztěžka oddechoval.

Eva rychle vstala a bez okolků mu rozepnula kabát, uvolnila nákrčník i vestu a rozepnula košili. Při prohlídce rány měla klidný výraz učitelky chystající se prohlédnout si zranění neposlušného žáka. Vzápěť si beze slova zvedla sukni a odtrhla pruh spodničky. Složila ji do chuchvalce a přitiskla na ránu, aby zastavila krvácení.

„Měl jste štěstí, vypadá to jen na povrchové zranění.“

„Štěstí?“ zopakoval po ní sarkasticky. „Jsem opravdu rád, že si to myslíte.“

Klidně se mu podívala do očí, vzala ho za ruku a položila ji na látku na ráně.

„Silně přitlačte,“ nařídila mu. „Půjdeme do domu, tam vám to ošetřím pořádně.“

„To není třeba. Pomozte mi na koně a já pojedu dál. Podívá se na to můj lékař.“

„Prosím, nehádejte se se mnou. Nejste v postavení, kdy byste mohl něco namítat. Můj dům odtud není daleko.“ Obrátila se k bratrovi. „Pomoz mi, Roberte.“

„Předpokládám správně, že toto je mladík, který mě postřelil?“

„Vypadá to tak,“ přisvědčila Eva. Byla rozhodnutá prozatím nemyslet na následky toho, co Robert udělal, ani na to, jak se něco takového mohlo stát, když se toho rána vydal jen na lov zajíců. „Jsem si jistá, že se vše později vyjasní, ale teď potřebujeme ošetřit vaši ránu. Jestli v ní máte pořádkulku, bude se muset vytáhnout, ale myslím, že zjistíme, že je to jen povrchové zranění.“

Eva mu vklouzla pod paži z jedné strany, z druhé ho podepřel Robert. Muž se zakymácel a znovu se opřel o strom.

„Pomůžete mi na koně, ano?“

„Bylo by velmi nerozumné jezdit na koni s otevřenou střelnou ránou. Pravděpodobně spadnete a způsobíte si ještě vážnější zranění, které by vás mohlo na několik dní přinutit zůstat v posteli.“

„Na to raději ani nemyslet,“ pronesl muž suše.

„Přesně tak. Roberte, postarej se o koně. Pojdte,“ vyzvala Eva cizince a podala Robertovi svůj klobouk. Vzala muže za ruku a upravila si ji tak, aby ji měla přes obě ramena. „Když se o mě opřete, budeme u domu co nevidět. Hlavně nepřestávejte tlačit na ránu.“

„Jsem ohromen vaší efektivností, slečno...?“

„Paní,“ opáčila. „Paní Eva Lansburyová.“

„Aha, manželka Matthewa Lansburyho.“

„Vdova,“ opravila ho.

Odmlčel se a pozorně se na ni zadíval.

„Ano, samozřejmě. Upřímnou soustrast, paní Lansburyová.“ Zaváhal a zavřel oči, protože měl náhle pocit, jako by mu mysl zahalila neprostupná mlha. Nechtěl ztratit vědomí. „Co se mi to k čertu stalo?“

„Byl jste postřelen a prosím, nenadávejte,“ dodala Eva rychle. „Neslušné výrazy mají svůj čas i místo, ale není to tento případ, takže bych vám byla vděčná, kdybyste udržel svou nelibost v patřičných mezích.“

Při pohledu na její odvrácenou tvář se mu zavlnily rty, ale dokázal úsměv potlačit. „Omlouvám se. Úplně jsem se zapomněl. Nechtěl jsem být neuctivý.“

„Děkuji. A teď pojdte, než vykrvácíte.“

Bez dalších slov ho podepřela a všichni tři zamířili

k domu. Už v polovině cesty si byla jistá, že by dokázal jít sám, ale zdálo se, že se mu zamlouvá přenechat část své váhy na ní. Po rychlém zhodnocení jeho povahy ji napadlo, že má před sebou muže vzbuzujícího úcty u všech lidí, s nimiž se setká, že je obtížně čitelný, a ví přesně, co chce.

Byl jí nablízku tak, jako žádný jiný muž od doby, kdy Matthew zemřel. Cítila žár, který z něj sálal, energičnost, houževnatost i sílu jeho svalů. Dech mu voněl trochu po doutnících a brandy.

Když došli k domu, nadzvedla si volnou rukou sukni, aby mohla vystoupat po schodech, a odhalila tak jeho pohledu pevné boty, které nosila na pole.

„Máte na nohou moc pěkné boty. S takovými by mohla armáda pochodovat do bitvy.“

Eva spustila sukni a věnovala mu nevzrušený pohled.

„Což víte, protože jste...?“

„Lord Levisham. Maxim Randall. Býval jsem vojákem, ačkoli musím dodat, že boty, které obvykle nosili moji muži, nebyly zdaleka tak bytelné.“

„Už zažily lepší časy, ale stále mi dělají dobrou službu.“

Neuniklo mu, že když se představil, mihla se jí v očích hluboko zakořeněná nelibost a tváří jí přelétl zvláštní výraz. Prohlížel si ji, trochu pobaveně, trochu zvědavě, trochu výsměšně.

„Vidím, že jste už o mně slyšela.“

„Vzhledem k tomu, že jste můj soused, plus minus pár mil, ano, vaše jméno je mi povědomé.“

To byla pravda. Věděla také, jako ostatně všichni místní, že po svém bratrovi, který tragicky zahynul při nehodě na lovu, zdědil jeho titul a panství Netherthorpe. Nic z toho, co o svém proslulém

sousedovi slyšela, v Evě nevyvolávalo touhu se s ním setkat, a nezměnilo se to ani teď, když se jí tak zvláštním způsobem připlétl do cesty, Mohlo mu být kolem třiceti, měl kolem sebe auru elegantního šlechtice a vyzařovala z něj povýšenost a vědomí vlastní moci.

Podle místních drbů to byl arogantní muž, který měl za to, že během odpočinku od vojenských povinností si může dělat, co se mu zlíbí, a s kým se mu zlíbí. Klepy ho spojovaly s několika proslulými londýnskými kráskami a skandály, které vyvolal, byly nechvalně známé i za hranicemi města. Každé rozumné mladé ženě, které záleželo na její pověsti, bylo jasné, že mu má jít z cesty.

Eva mu pomohla vystoupat po schodech.

„Tudy,“ řekla a vyklouzla mu zpod paže. „Myslím, že s chůzí už si teď poradíte sám.“

Pokynula mu směrem do salonku a naznačila mu, aby se posadil na pohovku nedaleko okna. Omluvila se, uhladila si sukni a spěchala do kuchyně.

Agáta Luptonová, dlouholetá hospodyně na Grange, tam právě připravovala večeři. S vyhrnutými rukávy a tváří zaprášenou od mouky válela těsto na masový koláč, který měl být k večeři. Aniž by přerušila práci, pohlédla na svou paní.

„Co vás tak vyvedlo z míry?“ zeptala se, když si všimla jejích zarudlých tváří.

„Stala se taková nepříjemnost, Agáto,“ odpověděla Eva, naplnila misku vodou a vzala obvazy ze skříně, kde měli uložené věci potřebné k péči o zraněné. „Nový lord Levisham z Netherthorpu byl nedaleko odtud postřelen a potřebuje ošetřit.“

Agáta přestala hníst těsto a vytřeštila na Evu oči.

„Dobry bože! Lord Levisham? Hrabě Levisham? Postřelenej? Kdo by proboha něco takovýho dělal?“

„Nejsem si jistá,“ odpověděla Eva neurčitě, protože se jí zatím nechtělo obviňovat bratra, dokud si nevyslechne, co jí k tomu může sám říct. „Na otázky bude čas později. Zranění jeho milosti je naštěstí jen povrchové a neohrožuje jeho život.“

„Sally je nahoře a uklízí dětský pokoj. Mám ji zavolat?“

„Ne, nech ji. Zvládnou to.“

„Jakej je ten novej hrabě? Podobá se předchozímu?“

„Nikdy jsem se nepohybovala ve stejných kruzích jako Andrew Randall, takže jsem ho neznala dost dobře na to, abych si na něj udělala názor. Z toho, co si pamatuji, ale potkala jsem ho jen jednou a občas jsem ho zahlédla v kostele, jsou si s bratrem vzhledově podobní, i když mám dojem, že současný lord Levisham je o něco vyšší než jeho bratr. Čím dříve mu ošetřím ránu a on bude pokračovat v cestě na Netherthorpe, tím lépe se budu cítit.“

Eva se vrátila do salonku, položila misku na malý stolek vedle pohovky a posadila se vedle lorda Levishama. Opatrně mu ze zraněné ruky sundala kabátec, vestu i košili, aniž by věnovala pozornost svalnaté paži, kterou odhalila. Rána naštěstí nekrvácela silně. Jemně ji pootevřela, aby se ujistila, že v ní nezůstala kulka a ulevilo se jí, když se potvrdila její domněnka, že jde jen o povrchové škrábnutí. Rána byla čistá a neznamenalala ohrožení života, a tak namočila kus látky ve vodě a pustila se do jejího čištění.

Výraz lorda Levishama se stáhl a Eva si koutkem oka všimla, že zaťal zuby. Sevřelo se jí srdce. Nechtěla mu působit bolest a navíc, dotýkat se jeho těla pro ni bylo nesnesitelně intimní. Bylo teplé a přinejmenším na pažích svalnaté. Byl štíhlý, ale ne hubený

a vyzařovala z něj síla a elegance. Bylo lepší na to nemyslet. Ze všech sil se snažila pracovat co nejrychleji a nejefektivněji.

„Myslím, že se dožijete dalšího dne,“ poznamenala a snažila se věnovat pozornost výhradně zranění, místo aby myslela na mužnou postavu nezvaného hosta. „Rána je jen povrchová, ale možná budete chtít, aby se na ni podíval váš lékař. Jsem si jistá, že se brzy zahojí.“

„Mám za to, že vaše ošetření bude stačit.“

„Dokud se rána nezatáhne, bude třeba často měnit obvaz. O to se určitě postará někdo z vašich sloužících. Domnívám se správně, že jste se právě vrátil ze zámoří?“

„Ano, správně. Z poloostrova. Jste velmi laskavá, že jste se mě ujala.“

„To je to nejmenší, co pro vás mohu udělat,“ ujistila ho Eva a pohlédla na bratra postávajícího ve dveřích. Stále držel pušku a ve tváři byl popelavě šedý. „Měl bys to jít raději zamknout, Roberte, než postřelíš někoho dalšího.“

„Ale já jsem to neudělal. Přísahám, že jsem to neudělal.“

Lord Levisham se na něj klidně zadíval.

„Nemohu uvěřit, že jsem poslední čtyři nebo více let bojoval s Francouzi, nechal na sebe střílet a unikl kanonům, jen abych se vrátil domů a padl na mladíka na lovu zajíců. Prosím vás, abyste to nešířil mezi známými. Mé pověsti by to nijak neprospělo.“

Z hlasu mu číšel sarkastický výsměch, ale Evy se to ani v nejmenším nedotklo.

„Možná byste si měl poslechnout, co vám k tomu může můj bratr říct. Jestli říká, že to neudělal, tak to neudělal. Není lhář, lorde Levishame.“

Robert s úlevou vyslechl sestřinu obhajobu a konečně vešel do místnosti.

„To je pravda. Za celé ráno jsem ani jedinkrát nevystřelil z pušky. Tady,“ dodal a strčil zbraň lordu Levishamovi pod nos. „Kdybych vystřelil, poznal byste to.“

„Jestli jste mě ale nepostřelil vy, tak kdo?“

„Nemám tušení. Výstřel přišel z opačné strany, než jsem byl já.“

Lord Levisham se zamyslel. Tvář a okolí očí mu brázdily vrásky, které dělaly dojem přívětivého muže, ale oči měl neproniknutelné jako skála. Po chvíli přikývl.

„Dobrá. Věřím vám.“ Odsunul hlaveň z blízkosti své tváře. „Začínám si myslet, že zamýšleným cílem jsem byl ve skutečnosti já, nikoli nějaký zajíc, a hodlám zjistit, kdo za tím stojí. Neviděl jste náhodou někoho? Někoho, kdo by se choval podezřele?“

„Viděl. Zahlédl jsem nějakého muže mizícího mezi stromy, ale do tváře jsem mu neviděl. Měl na sobě tmavé oblečení a klobouk stažený tak, aby mu nebylo vidět do tváře.“

„A jeho kůň? Jakou měl barvu? Hnědou, černou?“ zeptal se lord Levisham.

„Myslím, že byl tmavě hnědý, ale popravdě řečeno, když jsem uslyšel výstřel, zajímalo mě spíš, co se stalo, než abych se soustředil na to, jak ten muž a jeho kůň vypadají.“

Lord Levisham se zamračil a přikývl.

„Ať to byl kdokoli, musel vědět, že dnes přijedu na Netherthorpe. Musel na mě čekat. Nepokusil se mě okrást, takže lze předpokládat, že se hodlal dopustit vraždy. Ničím mě nevaroval, střílel ze zálohy. A když už to zkusil jednou, pravděpodobně to nebude naposledy.“

Eva na chvíli přerušila ošetřování rány a podívala se na něj. „Pak budete muset více hledět na své bezpečí a dávat na sebe náležitý pozor, lorde Levishame.“

„To mám v úmyslu. Nejsem ale z těch, kdo se snaží nevylézat z doupěte a schovávají se před hrozbami. Jako voják jsem si musel hlídat záda bezpočtukrát, jen mě nenapadlo, že v tom budu muset pokračovat i doma.“

„Zdá se, že máte nepřítele, který k vám chová takovou zášť, že mu stojí i za vraždu. Lord Levisham má za sebou nepříjemný zážitek, Roberte. Nalij mu brandy a pak jdi vrátit tu pušku. Víš, že nesnáším střelné zbraně.“

Robert udělal, jak mu řekla, a nalil lordu Levishamovi brandy, než se vytratil ze salonku.

„Můj bratr má brzy odjet do Woolwiche, aby nastoupil ke královskému dělostřelectvu. Těší se na to,“ poznamenala Eva zamyšleně.

„Ve Woolwichi jsem absolvoval výcvik. S trochou štěstí válka na poloostrově skončí, než váš bratr odjede.“

„V to upřímně doufám. Kdyby se spojencům podařilo Bonaparta porazit, byl by konečně mír.“ Eva pokračovala v čištění rány, a když byla spokojená, opatrně do ní vetřela hojivou mast. „Vy se ke svému pluku nevrátíte, lorde Levishame?“

„Nosil jsem uniformu tak dlouho, že mě překvapuje, že mi nepřiřostla k tělu,“ odpověděl suše. „Ne, nevrátím se.“

Eva k němu zvedla pohled a pozorně si ho změřila.

„Zdá se mi to, nebo je ve vašich slovech opravdu náznak lítosti?“

Mírně přikývl. „Možná. Po dlouhých dvanácti letech

vojenské služby nebude snadné zvyknout si být znovu civilistou.“

„Mohl jste konečně odložit uniformu,“ usmála se mírně Eva. Střih i látka jeho šatů svědčily o tom, že ho obléká někdo, koho si mohou dovolit zaplatit jen urození lidé. „Váš krejčí bude mít jistě radost, že může oblékat slavného hrdinu z válek s Bonapartem,“ pokračovala pobaveně. „Džentlmenovi s tak drahým a stylovým oděvem bude bezpochyby závidět každý londýnský *roué*.“

„Na krejčího mám vskutku štěstí. Šije mi šatník už pěknou řádku let, hlavně vojenské uniformy. Když jsem teď odešel od armády, ano, bude rád, že mě konečně může vybavit veškerým oblečením džentlmena.“

„Samozřejmě. Myslím, že dokonce i náš mistr stylu a módy, pan Brummel, zpozorní.“ Zachytila lordův překvapený pohled a zasmála se. „Ach ano, lorde Levishame. Jsem sice venkovské děvče a každou minutu trávím řízením Grange, ale občas si i já zajedu do Londýna. Mám rodinu v Kensingtonu. A dokonce i já jsem slyšela o vznětlivém panu Brummelovi.“

„Je jen málo těch, kdo neslyšeli. Můj krejčí je muž střízlivého vkusu a bylo by v rozporu s mým vkusem, kdyby se se mě snažil oblékat do výstředních modelů. Netoužím po tom, stát se druhým Beau Brummelem. Kromě toho jsem nedávno slyšel, že upadl v nemilost u prince Jiřího. Také se proslýchá, že má velké dluhy a už se neobléká tak moderně jako dřív.“ Zamračil se na Evu. „Vaše poznámka o mém oblečení znamenala, že vám připadá nějak nevhodné?“

„Ne, vůbec ne. Vlastně musím schopnosti vašeho krejčího pochválit, i když mám dojem, že jej momentální stav vašeho kabátu vyvede z míry.“ Na chvíli se

odmlčela. „Bylo mi moc líto, když jsem se dozvěděl o vašem bratrovi. Celé hrabství bylo v šoku. Strašná tragédie.“

„Ano. Ano, to byla,“ přisvědčil lord Levisham tónem, který Evě prozradil, že si o této záležitosti nepřeje dále mluvit. „Vaši lidé teď asi mají plné ruce práce se sklízni,“ poznamenal ve snaze změnit téma hovoru a pozorně ji sledoval.

„Začneme s tím zítra, alespoň v to doufám, abych byla přesná. Snad se mi podaří sehnat nějaké dělníky, kteří nám s pracemi pomohou.“

„Copak nemáte ty, co jezdili v předchozích letech?“

„Ne, letos ne.“

„A proč? Pokud vím, o lidi, kteří chtějí pracovat, není v tomto období nouze.“

„Já vím, ale letos je to jiné. Během sklizně je to trochu jako sázka do loterie, jestli půjde všechno jako po másle. Záleží samozřejmě na počasí, ale je tu ještě další věc. Všichni sklízíme přibližně ve stejný čas a o ruce navíc je velký zájem. My jsme mívali štěstí. Ti, kdo tu už někdy pracovali, se vraceli i v následujících letech. Letos ne.“

„Co se změnilo?“

„Sir Oscar Devlin jim slíbil zaplatit o několik šilinků víc, než jsem schopna zaplatit já, takže dělníci, kteří k nám jezdili celá léta, letos odešli pracovat k němu.“

„Co jejich lojalita vůči vám?“

S polovičatým úsměvem pokrčila rameny. „Ta nehraje roli, když jde o peníze. Vyhrává ten, kdo může dát víc.“

„Nemůžete za sirem Devlinem zajít a vysvětlit mu, že se bez pomoci neobejdete?“

Zavrtěla hlavou. „Sir Devlin je ten poslední, koho bych žádala o laskavost. Ani ve snu. A dělníkům se není co divit. Mají rodiny, které musí živit. Každá penny se počítá. Musíme to prostě zvládnout. Rok od roku to trochu vypadá, jako by byl čas sklizně prokletý. Buď nám nepřeje počasí, nebo je mizerná úroda. Tak to dopadlo loňský i předloňský rok, nejen u nás, ale i u jiných farmářů. A letos je to pro změnu nedostatek pracovníků. Nemůžeme vyhrát.“

„Vy dohlížíte na práce na polích?“

„Nejenže dohlížím na práci, musím odvést svůj díl práce. Tím spíš, že je nedostatek pomocných rukou. To je stejné každý rok, ale letos máme obzvlášť napilno. Teď se hlavně musím postarat, abychom sklidili úrodu, než se zkaží počasí.“

Eva se překvapeně zarazila, protože ji lord Levisham vzal za ruku a palcem jí přejel po mozolech v dlani.

„Tvrdě pracujete, jak vidím. Práce na poli není pro dámy.“

„Nejsem žádná křehká květinka, lorde Levishame,“ zasmála se Eva, „a už vůbec nejsem dáma,“ dodala a vymanila svou ruku z jeho prstů. „Vím, že to, co dělám, se lidem ve vesnici nelíbí a že si o mně povídají. Chápu, že je to pro ně neobvyklé a považují mě za podivínku, ale nevádí mi to. Jednoduše dělám, co je třeba. Nestojím o nějakou zvláštní péči. Líbí se mi, že půda nikoho nesoudí. A pak, dělníci, kteří k nám v tomto ročním období obvykle přicházejí, jsou povětšinou ženy a děti. Proč bych se od nich měla něčím lišit?“

„A vaše pověst?“

„Pověst?“ zasmála se znovu. „Uvědomuji si, že ve Woodgreenu jsem zdrojem pobavení a s trochou štěstí

tomu tak bude i v budoucích letech. Mohu vás ujistit, že se mě to ani v nejmenším nedotýká, takže je zbytečné pokoušet se mé chování ovlivnit tím, že byste se ve mně pokoušel vyvolat obavy o mou pověst.“

„Chápu.“

„To jsem opravdu ráda.“

Eva se odmlčela a opatrně přiložila obvaz na ránu. Po celou dobu na sobě cítila jeho pátravý pohled. Nemohla mu ale přece říct, jak je na tom doopravdy špatně, že? Jenže pravdou bylo, že na tom špatně byla. Ještě nikdy to nebylo tak zlé. Každíčkou penci, kterou vydělali, vracela zpět do nákupu semen. Jenže život tu byl těžký pro každého a bylo zbytečné, aby ji někdo litoval.

A přece se jí v duši usadil neodbytný smutek a tížil ji jako kus kamene.

„Takže máte problémy s Oscarem Devlinem.“

„Rovnou několik. Líbilo by se mu, kdyby si všichni ve Woodgreenu a jeho okolí mysleli, že je tu nade všemi pánem, a je to tak trochu i pravda. Vlastní většinu místní půdy, pouze pozemky okolo Grange, a samozřejmě panství Netherthorpe, které patří vám, nejsou v jeho vlastnictví. Co se týká Grange, velmi rád by je získal.“

„Po dobrém nebo po zlém, pokud je to, co jsem o něm slyšel, pravda.“

„Ano. Chce, abych mu prodala část naší nejlepší půdy na stavbu domů pro dělníky, a je odhodlaný mě třeba zašlapat do země, jen aby ji získal. Zatím jsem mu odmítla vyhovět.“

To byla pravda. Sir Oscar patřil k velmi zámožným pánům z Woodgreenu. Hospodařil na pěti stech akrech a jako obchodník měl zaměstnance a závazky, takže dychtil svůj majetek dál zvelebovat.

„Jste zjevně neústupná bojovnice, paní Lansburyová.“

Setkala se s jeho pohledem.

„Musím být. Nic jiného mi nezbývá. Když Matthew zemřel, byla jsem odhodlaná uspět, ať to stojí, co to stojí. Nikdy se nevzdám. Budu pracovat, dokud nesklidíme poslední pole a nesebereme z něj poslední obilné zrno. A pak zasadím další a začnu od začátku.“

V očích lorda Levishama se objevil obdivný záblesk.

„Máte můj obdiv, madam,“ řekl a na rtech se mu objevil srdečný úsměv. „Jen se nevzdávejte. Ať Devlin vidí, že vaše odhodlání a ambice jen tak nezmaří.“ Pak jeho výraz zvažněl. „Je to ale mocný muž, a ve svém jednání s ostatními je vynalézavý a lstivý,“ řekl tiše, téměř sám pro sebe. „I můj bratr s ním měl v minulosti kvůli půdě potíže. Pokud si správně vzpomínám, byl protivně neodbytný.“

Eva na něj prudce pohlédla a pak odvrátila zrak. Jestli měl i lord Levisham se sirem Oscarem nepřijemnosti, není to její věc. Má sama dost starostí a nemá zapotřebí zabývat se problémy někoho jiného.

„Já se sira Devlina nebojím.“

„Ne, možná ne, ale mějte se na pozoru. Woodgreen je malé město, kde jeden druhému vidí do talíře. Ať se vám to líbí, nebo ne, sir Oscar je silný protivník.“

„Není zvyklý, že se mu někdo staví na odpor, to je celý jeho problém.“ Eva dokončila obvazování rány a podala lordu Levishamovi kabát. „Obávám se, že je zničený, ale nepochybuji, že máte další.“

„Mám.“

Vstal a jedním douškem dopil zbytek brandy, když se otevřely dveře a do salonku vpadlo dítě, batole

s rezavými kudrlinkami na hlavičce a jasně zelenýma očima. Postavilo se na nohy a vrávoravě doběhlo k Evě, jako by u ní hledalo úkryt. Za okamžik po něm vešla do salonu mladá žena a když dítě zahlédla, jak vykukuje zpoza matčiných sukní, vrhla se k němu.

„Tady jsi, ty malý uličníku!“ Dítě se zachichotalo, když ho popadla do náruče a pak se k ní přivinulo. „Moc se omlouvám, paní Lansburyová. Chtěl vás vidět a nebylo možné mu v tom zabránit.“

Eva se vesele zasmála. Pokaždé, když spatřila svého syna, se jí srdce rozbušilo o poznání rychleji. Byl její radostí, láskou jejího života. Všechno, co dělala, dělala vždy s myšlenkou na něj.

„To je v pořádku, Nesso.“ Obrátila se k lordu Levishamovi. „Dovolte, abych vám představila Christophera, svého tříletého loupežnického synka, lorde Levishame. Jak vidíte, je to pěkný uzlík nezbednosti.“

Lord Levisham se usmál a Christopher na něj zamával pěstičkou. Vůbec ho tento panovačně se tvářící cizinec v matčině salonku neznepokojoval.

„Dej mu snídani, Nesso, a pak ho odvedíme do zahrady.“

„To udělám,“ přikývla Nessa, udělala malé pukrle a odvedla dítě na chodbu.

„Pěkný chlapec,“ pronesl lord Levisham, zatímco krácel ke dveřím.

„Děkuji. Grange je Christopherovým dědictvím. Chci si být jistá, že je o jeho budoucnost dobře postaráno.“

„Proto tak tvrdě pracujete. Dobře děláte. Děkuji za tohle,“ dodal s posunkem ke svému rameni. „Měl jsem štěstí, že jste byla po ruce. Kdo ví? Ať už mě postřelil kdokoli, pokud se mě skutečně pokoušel

zabít, mohl využít situace a vystřelit znovu, aby dílo dokončil, kdybyste se neobjevila.“

„Proč by někdo chtěl, abyste byl mrtvý? Že by nějaký rozzuřený manžel? Máte tak trochu pověst svůdce, lorde Levishame,“ řekla Eva s mírným smíchem a v hloubi jemných hnědých očí se jí roztančilo šibalské světlko.

Posměšně povytáhl obočí a rty se mu zvlínily v úsměvu.

„Takže vás vlastně ani nepřekvapuje, že by mě někdo mohl chtít zastřelit, co, paní Lansburyová?“

„Ani ne. Vaše pověst vás předchází. Podle toho, co se o vás povídá, jste typ sebestředného floutka, který si dělá nepřátele tak snadno, jako jiní sbírají krabičky na tabák. K tomu jste proslulý svůdce razící si cestu Anglií a celým poloostrovem postelemi všech vlivných dam. Když to vezmu kolem a kolem, divím se, že na vás nějaký rozzuřený otec nebo manžel nevystřelil už dávno.“

Její slova lorda Levishama ani v nejmenším neurazila. Zaklonil hlavu a hlasitě se zasmál.

„Jak vidím, když jde o vás, paní Lansburyová, budu si muset začít dávat pozor na své způsoby. Na svou obranu musím ovšem podotknout, že můj charakter očerňují ti, kdo nemají na práci nic lepšího než šířit pomluvy. Právě těmi totiž má pověst doslova překypuje. Neměla byste věřit všemu, co někde zaslechnete.“

„Nevěřím,“ odpověděla a tiše se zasmála. „Je mi jasné, že drbný rády přehánějí. Chvíli ještě počkám, než si na vás udělám názor.“

„Děkuji. To je od vás vskutku velkorysé.“

Eva následovala lorda Levishama před dům, kde na ně čekal Robert a držel za otěže jeho obstaraného

koně. Podal mu klobouk, který ztratil v lese po střelbě.

„Byla jste velmi laskavá hostitelka, paní Lansburyová. Děkuji vám.“

„Občas umím být okouzlující.“

Usmál se.

„To asi umíme všichni. Ukazuje to naše přednosti i naše nedostatky. Ačkoli vy mé představě o farmářské vdově ani trochu neodpovídáte.“

„Skutečně? A jak by podle vás měla taková farmářská vdova vypadat, lorde Levishame?“ zablesklo se Evě vyzývavě v očích.

„Rázná matróna středního věku s prošedivělými vlasy...“

„S černou kočkou a koštětem,“ dokončila za něj s jízlivým smíchem. „Jestli to půjde dál tak jako poslední dva roky, nebudete daleko od pravdy. Když Matthew zemřel, netušila jsem, jak špatně na tom jsme, ale netrvalo dlouho, a přišla jsem na to. Jakmile se všichni dozvěděli, že zemřel, začali se předhánět, aby vymohli své dluhy. Zaplatila jsem je a spoléhala se na to, že nadcházející úroda pokryje náklady a provede nás dalším rokem. Nevyšlo to.“

„Copak nemáte žádné příbuzné, na které byste se mohla obrátit o pomoc?“

„Matthew žádnou rodinu neměl, přinejmenším ne žádnou, o které bych věděla. Pokud měl, budou to vzdálení příbuzní, kteří do jeho života nepatřili. Já svou rodinu mám, ale odmítám ji zatěžovat vlastními problémy.“

Lord Levisham uchopil uzdu a znovu se k ní s vážným výrazem obrátil.

„Nezapomeňte, co jsem vám řekl o Oscaru Devlinovi, a neberte to na lehkou váhu. Přeji dobrou sklizeň.“

„Udivíme. Každý den se modlím za zázrak, ale proč vám to říkám, cizince? Prosím, jděte si po svých a zapomeňte na vdovu Lansburyovou.“

Pozvedl obočí a jeho stříbrošedé oči se zahleděly do jejích. Koutky úst se mu nepatrně zvedly v sardonickém, pobaveném úsměvu.

„Kéž by to bylo tak jednoduché.“ Pak se naplno usmál a odvážné oči měl plné šibalství. „Nebude snadné na vás zapomenout, vážená paní.“

Eva se zasmála. „Jsem si jistá, že to nakonec nějak zvládnete.“

„Dokud budete mou sousedkou, bude to těžké.“

„Nikam nechodím. Mou povinností je spravovat Grange, přinejmenším dokud Christopher nedosáhne věku, kdy se o něj dokáže postarat sám. Nikdo jiný to za mě neudělá.“

„A když se váš syn nebude chtít stát farmářem? Co pak?“

„To bude na něm. Může Grange prodat, ale bude to jeho rozhodnutí. Do té doby se budu o pozemky starat, jak nejlépe dokážu.“

„A kdybyste se rozhodla znovu provdat?“

„Takové rozhodnutí bych musela velmi pečlivě zvážit.“

„Měla byste si vzít nějakého bohatého muže. To by byl konec všech vašich problémů.“

„A začátek nových. Vdaná už jsem byla, a nelíbilo se mi to. Ani trochu. Aby mě manželský stav zlákal podruhé, musela bych narazit na někoho vskutku výjimečného.“ Ustoupila, když se vyhoupl do sedla. „Pěkný den, lorde Levishame.“

Dotkl se svého vysokého klobouku. „Vám také, paní Lansburyová.“

Eva stála a sledovala ho, jak odjíždí, obklopený

teplou září slunečních paprsků. Neměla jediný důvod, aby k němu cítila něco vřelého. Když stála těsně u něj, jejich pohledy se v jednom okamžiku setkaly a vpily jeden do druhého. Přestože to byl okamžik, stačil k tomu, aby se jí rozbušilo srdce a tělem jí projelo horko.

Řekla mu o svých obavách týkajících se úrody a o svých povinnostech spojených s Grange. O čem mu *neřekla*, byl pocit zoufalé osamělosti ženy snažící se spravovat dědictví svého syna navzdory odporu sousedů, ani o své hořkosti z toho, že ztratila manžela kvůli jiné ženě, než se nešťastnou náhodou zastřelil.

S Matthewem se seznámila v Londýně. Doprovázela ji do divadla a na společenské večírky a ona, polichocená pozorností, kterou jí projevoval, si jeho společnost náležitě vychutnávala. Byl pohledný, okouzlující a dobře vychovaný, a jí se jako osmnáctileté dívce líbil. Opravdu si myslela, že se ho naučí milovat. Jenže po svatbě zjistila, že si ji vzal jen kvůli velkému věnu, aby vypomohl vlastním vyčerpaným financím.

Po jeho smrti přemýšlela, jak to bez něj zvládne. Zátěž, kterou s sebou nesla péče o šestiměsíční dítě, byla tak velká, že byl zázrak, že se jí podařilo přežít. Přesto se nenechala srazit na kolena, a nakonec překvapila sama sebe.

Zjištění, že její manžel udržuje poměr s jinou ženou, ji šokovalo a hluboce ranilo. Když se ho na to zeptala, obrátil se proti ní a řekl jí, aby byla vděčná, že si ji vzal. Aby byla *vděčná*.

Nebylo pomoci. Své manželství zrušit nemohla, a tak ho snášela. Cítila se zrazená a ponížena a po Matthewově smrti trvalo mnoho měsíců, než na něj

dokázala myslet s chladnou hlavou a bez emocí. Jen hrdost jí pomohla neshrbit záda. Manželova nevěra jí nezlomila srdce, urazila její pýchu. Přísahala si, že už nikdy nedá před žádným mužem najevo strach ani obavy, zejména ne před takovým, který by se ji snažil ovládat a poroučet jí. Všechny city, které k Matthewovi chovala, zemřely spolu s ním.

Po několik měsíců je spojovala výhradně radost z narození syna. Matthew na něj byl nesmírně pyšný. Christopher byl krásný, čiperný a zdravý. A byl to také on, kdo Evě vlil po Matthewově smrti novou naději do žil.

Eva zatlačila vzpomínky na minulost do pozadí a dál sledovala, jak lord Levisham mizí po cestě, která ho dovede do Netherthorpu, velkolepého venkovského sídla patřícího rodině Randallů už po několik generací.

Podivné setkání s jejím slavným sousedem zasáhlo Evu víc, než si byla ochotná připustit. Vyzařovala z něj ocelová sebejistota a cílevědomost a působil dojmem chytrého muže, který uspěl ve všem, co si předsevzal. Instinkt jí napovídal, že je to muž s pocitem vlastní neomylnosti, jehož povaha má mnoho odstínů.

Měl ležerní, hrdé chování hraničící s arogancí a ona uvažovala, kolik je na pověstech, které o něm slyšela, pravdy. Je skutečně takový, jak se o něm povídá?

S povzdechem zamířila do pracovny. Byla si jistá, že na tuto otázku nikdy nedostane odpověď, a tak nemělo smysl s ní ztrácet čas. Otevřela účetní knihu a prolisovala stránky. Úhledné řádky čísel vypadaly stejně jako předchozího dne a jako den předtím.

Henry Doyle, správce Grange, již roky dohlížel

na zemědělskou stránku věci, zatímco Eva se starala o chod domu, vedla účetnictví a přísně kontrolovala veškeré příjmy a výdaje, přičemž to druhé převažovalo první. Tato dělba práce jim oběma dokonale vyhovovala. Eva navíc nebyla tak hrdá, aby nebyla ochotná nazout pracovní boty a přiložit ruku k dílu pokaždé, když bylo třeba, a také to dělala.

Opřela se v křesle a ponořila se do vzpomínek na dny, kdy ji Matthew po svatbě přivedl na Grange. Tehdy měli k dispozici její věno, a tak pro své pohodlí a dostatek nepotřebovali nic jiného. Pořádali večere a večírky, nebo na ně byli zváni, a bavili se.

Teď už na nic z toho nebyl čas ani peníze. Tehdy byly stále plné pěkných koní, zatímco teď v nich stáli jen statní koně schopní obdělávat půdu. Na příležitostné ježdění a zapřažení do kočáru zbyl jediný.

Eva vytáhla z kapsy sukně klíč, vsunula jej do zámku zásuvky ve stole a otevřela ji. Vytáhla z ní nevelkou krabičku a otevřela ji. Na lůžku z fialového sametu si hověla šňůra perel. Láskyplně po ní přejela konečky prstů.

Patřila její matce a byla to jediná cenná věc, kterou vlastnila. S těžkým srdcem ji vyňala a znovu zásuvku zamkla. Bude je muset prodat. Zítř ráno se vydá do Woodgreenu. V domě byly obrazy a další cenné předměty, které by mohla prodat, ale ty věci patřily Christopherovi. Odkázal mu je Matthew, aby synovi zajistil budoucnost.

Zavřela těžkou účetní knihu, vyšla z pracovny, vpochovala do haly, popadla klobouk a zamířila na pole. Zodpovědnost za dům, půdu a ty, kdo na ní byli závislí, uvrhávala Evu do stále hlubšího zoufalství. Čemu by ale prospělo, kdyby si s tím dělala starosti? Co se má stát, stane se. Bude lepší, když se

bude soustředit na záchranu úrody. Dnes jí alespoň přeje počasí.

Jak Maxim opouštěl Grange s jeho paní stojící na schodech, snažil se přijít na to, co ho na ní tak zaujalo a.... *přitahovalo*.

Rozhodně nebyla nepohledná. Byla vysoká, štíhlá, s neobyčejně výraznými rysy ve tváři s vysokými lícními kostmi a očima, které mu připomínaly hřejivý hnědý koňak, jež pod elegantním obloukem obočí lemovaly dlouhé a husté řasy. Sálala z ní smyslná sebejistota a navzdory tomu, že byla vdovou, se v jejím úsměvu zrcadlila nehraná nevinnost.

Byl jí zkrátka uchvácený. Nebyl to však jen vdovin vzhled, co ho na ní upoutalo. Měla okolo sebe jen těžší popsatelnou auru, jakousi zemitou přítomnost. Nevěřil na osud, ale nedokázal popřít, že se mezi nimi něco dělo od chvíle, kdy se objevila v lese.

A ona to cítila také.

Vyčetl jí to z tváře. Uvažoval, co jí asi manžel provedl, že si vysloužil takovou hořkost. Nevzpomínal si, že by s ním někdy nějaká žena mluvila s takovou otevřeností jako Eva Lansburyová. Líbilo se mu, jak při pohledu na něj nakláněla hlavu na stranu, její lesklé vlasy barvy zralé kukuřice odhrnuté z obličeje a sepnuté v těžkém drdolu na zátylku. Byla upřímná a prýštilo z ní cosi nevinného a zároveň věkovitě moudrého.

Nikoho, jako byla ona, dosud nepotkal, ale na druhou stranu se už dlouhou dobu nepotkával s lidmi z jejích kruhů.

V myslí mu vytanul obrázek jejího syna, dítěte s rezavou kudrnatou čupřinou. Podle toho, jak se se smíchem vrhl na matku, jakmile jako vichřice vpadl

do salonku, to byl pěkný divoch. Neuniklo mu, jak se vdova k chlapci chová. Spojoval je pocit sounáležitosti, jako by byli jednou bytostí. Bylo to něco, co Maximovi v životě nesmírně chybělo.

Obrázek matky se synem mu vyvolal úsměv na rtech, ale pak mu do myšlenek vstoupila naléhavější záležitost a on se začal zabývat otázkou identity toho, kdo se pokusil ukončit jeho život.

Ať už za tím stál kdokoli, Maxim tu záležitost nehodlal nechat jen tak. Vyklíčilo v něm chladné, tvrdé semínko hněvu rozbíjející všechny ostatní emoce a nesoucí potřebu najít osobu, která stiskla spoušť.

DRUHÁ KAPITOLA

Když Maxim dorazil do Netherthorpu, zaplavily ho vzpomínky na rodinu a šťastné roky, které tu strávil.

Jako by odnikud se vynořil mladý podkoní a na pozdrav se prsty dotkl čepice na hlavě. „Mám se vám postarat koně, pane?“

„Ano, děkuji.“

Maxim předal chlapci otěže a pohledem zabloudil k domu, v němž se narodil.

Netherthorpe byl velkolepý cihlový třípatrový dům postavený za vlády královny Alžběty. Skutečnost, že z něj nevyběhl Andrew, aby bratra přivítal, vyvolala v Maximovi hluboký smutek.

Nemohl uvěřit, že už ho nikdy neuvidí. Cítil, jak se mu stahuje hrdlo a v srdci mu tepe ostrá bolest. Jako bratři si byli v mnohém podobní, až na to, co čekali od života. Starší Andrew, který Netherthorpe miloval každým svým nádechem, si od samého začátku uvědomoval důležitost úkolu, který padal na jeho bedra, úkolu, který by byl pro každého jiného nesnesitelně těžký. Věnoval se mu tiše a ochotně, s veškerou pílí, jaké byl schopen.

Na rozdíl od Maxima byl s takovým životem spojený a nečekal od něj nic víc, než aby měl možnost a schopnosti panství řídit, jak nejlépe umí.

Když se Maxim, který si mohl svobodně zvolit, jak bude žít, rozhodl pro vojenskou kariéru, neprobudilo to v Andrewovi ani kapku nevraživosti či závisti. Poskytl bratrovi veškerou podporu a vždy, když se ukázal doma, naslouchal s tichou pýchou a obdivem jeho vyprávění o cestách, hrdinských činech a nabytých přátelstvích.

Maxim teď bolestně zatoužil po blízkosti, kterou s bratrem při oněch návštěvách sdíleli. Toužil po jeho zdravém rozumu a nadhledu, které by mu pomohly překonat nadcházející týdny a měsíce.

Bylo třeba, aby se neprodleně chopil otěží obrovského panství Randallů. Andrew nasadil laťku hodně vysoko a Maxim byl rozhodnutý udělat vše, co bude v jeho silách, aby zdárně pokračoval v tom, co jeho bratr započal. Léta, která zde strávil během dospívání s sebou nesla vzpomínky, které mu byly drahé jako nic jiného na světě.

Než vystoupal po širokých schodech k dvoukříd-
lým dveřím, otevřely se a v nich stanul Hoskins, majordomus sloužící v Netherthorpu už celá léta.

„Vítejte doma, můj pane. Nevěděl jsem, v kolik hodin vás máme očekávat.“

„Děkuji, Hoskinsi.“ Maxima srdečně potěšilo, že starocha opět vidí. Sloužil rodině Randallů po mnoho let věrně a poctivě, ale s výjimkou přibývajících šedin a několika nových vrásek v hubené tváři se za léta, kdy ho Maxim neviděl, příliš nezměnil. „Přiznám se, že jsem nečekal, že se vrátím tak brzy. Bratrova smrt pro mě byla nepopsatelným šokem.“

„To si umím představit. Námi všemi to hluboce otřásl. Nedalo se nic dělat.“

„Ne, alespoň jsem to tak vyčetl z dopisů, které mi poslal můj advokát. Přesto mám v úmyslu promluvit

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **Sázka o dámě**.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.